

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

از نشریه پیشرو
۰۴.۰۹.۰۹

مشت نمونه خروار

۱ – امریکایی ها میمیرند:

از آغاز ماه جولای تا آخر، ۷۴ نفر از سربازان خارجی در افغانستان به قتل رسیده اند که ازین جمله ۴۴ نفر شان سربازان امریکایی میباشند. گرچه بعضی مردم معتقد اند که تلفات امریکایی ها ازین هم بیشتر است، اما منابع خود غربی ها این رقم را تأیید میکنند. این حملات بیشتر به وسیله ماین هایی که از راه دور کنترل میگردد، انجام میشود. در این حملات دست امریکایی ها با تمام پیشرفت های نظامی شان چنان بسته است که حرکتی کرده نمیتوانند. طالبان گفته اند که با جنگ ماین، نیروهای خارجی را در افغانستان از پا در خواهند انداخت. اما اینکه طالبان این همه ماین و ریموت کنترل را از کجا میکنند، برای همه سؤال است، زیرا پاکستان اخیراً در برابر امریکا زانو زد و تعهد کرد که بر ضد طالبان میجنگد. پس یا باید زانو زدن درست نباشد و یا باید خود امریکا صلاح ببیند که وضعیت چنین باشد. ورنه امریکا میتواندست با ۶۰ هزار نیروی مجهز و ۳۰ هزار نیروی متحد، طالبان را نه در پنج ولسوالی هلمند پایین، که در نقاط بسیاری از کشور زمین گیر سازد.

۲ – وضعیت را بحرانی میسازیم:

ستار مراد مسؤل کمپاین انتخاباتی داکتر عبدالله در مصاحبه با نشریه انگلیسی زبان «دی نیشنل» امارات متحده عربی گفته بود در صورتی که داکتر عبدالله ببازد، طرفداران او به جاده ها خواهند ریخت و بحران آفریده خواهد شد و بعد آقای هارون میر گفته بود که مردم در چنان حالتی دست به کلاشینکوف خواهند برد. این که این اخطارها چقدر میتواند جدی باشد، برای همه روشن است که اگر نیروهای خارجی در افغانستان نباشند، اینان کوچکترین وقعی به انتخابات نمی گذاشتند چون کسی مجلس حل و عقد را فراموش نکرده است که در آن وقت چگونه بر ضد انتخابات میگفتند و مینوشتند. اما حال این اخطارها با یک اخطار تلفونی یخ روی آب میگردد.

۳ – دوسیه قتل عام طالبان توسط دوستم:

معلوم نیست که بارک اوباما به چه علتی دو هزار کشته طالبان در دشت لیلی را که توسط افراد دوستم حین سقوط طالبان به قتل رسیده و گفته میشود که بعداً استخوان های شان به دستور دوستم به دریای آمو انداخته شده اند، درین روزگار حساس مطرح کرده است. اما به مجرد مطرح نمودن این کشتار یکباره بسیاری از رهبران جهادی چنان چپ و ساکت شده اند که درین روزگار بسیار حساس نه تنها در رسانه ای به چشم نمیخورند که حرفی از آنان در رسانه های همگانی نیز دیده نمیشود. اینکه آیا برای آنان نیز به خاطر کشتارهای سابقه کدام پیامی رسیده و یا به مجرد چنین اعلانی از سوی اوباما، آنانی که پر به کلاه دارند بدون اعلان، ساکت و خاموش شده اند. گفته میشود که امریکایی ها تصمیم دارند که بعد از انتخابات بدون در نظر داشت «منشور مصالحه ملی» همه قاتلان جنگهای دهه هفتاد را دستگیر و مورد باز خواست قرار خواهند گرفت، اما مردم در مورد آن به دیده شک می نگرند.

۴ - رویارویی دو قریه:

دو ده بسیار بزرگ و مهم در فراه که یکی از آنها به نام شیوان نامیده میشود و به یکی از پایگاه های طالبان در بالا بلوک فراه شهرت دارد و مربوط به قوم مشهور علیزایی است با قریه کنسک که آن هم از قرای بزرگ و مشهور فراه است، در رویارویی خطرناکی قرار گرفته است. مدتها قبل یک تن از ساکنان کنسک به وسیله شیوانی ها به قتل رسید، بعد کنسکی ها راه میان فراه و فراه رود را بسته و چند روز این جنجال ادامه داشت و هر کسی از آن مسیر عبور می کرد، توسط یکی از طرفین از موتر پایین می شد. گفته میشود که بعضی از مقامات کابل نشین نیز درین جدل ها دست دارند و آتش بیار معرکه شده اند.

۵ - با آمدن جنرال مک کریستال به فرماندهی کل قوای ائتلاف و ناتو در افغانستان و به دنبال آن آمدن ۲۷ هزار نیروی مسلح با انواع سلاح های سبک و سنگین به افغانستان، اعلان شد که بعد ازین این نیرو ها هیچ افغان غیر نظامی را به قتل نخواهند رساند. مک کریستال تأکید کرد که راه هایی را پیدا کرده که دیگر در جنگهای این نیرو ها با طالبان، بیگناهی به قتل نخواهد رسید. اما درین چند روز بار دیگر نیروهای امریکایی با بمباران هوایی شان در ارغنداب سه نفر را به قتل رساندند و مردم محل اجساد این سه نفر را در مقابل دروازه ولایت آوردند تا اعتراض شان را نسبت به کار این نیروها نشان دهند.

۶ - عملیات خنجر و پنجه پلنگ:

امریکایی ها که ۳۰ هزار نیروی جدید را زیر نام امنیت انتخابات به افغانستان آوردند، بالاخره عملیاتی به نام خنجر را به راه انداختند. این عملیات که تبلیغات بسیاری برایش شده بود و دران ۴ هزار نیروی امریکایی و ۶۵۰ نفر نیروی افغان شرکت دارند، فقط چهار ولسوالی را تا حال تصفیه کرده است و معلوم نیست که چرا نیروهای دیگر امریکایی برای تأمین امنیت دست به عملیات نمیزنند. بسیاری به این باور اند که آمدن امریکایی ها به افغانستان به خاطر پایگاه گرفتن و تمسک بودن انتخابات بوده است، نه تأمین انتخابات که اگر میبود، آنان عملیات خود را در مناطق دیگر هم گسترش میدادند و انگلیس ها که سالها در هلمند بوده اند، گاهی دست به چنین عملیاتی زده و هلمندی ها میگویند که انگلیس ها در هلمند در خوش و بش با طالبان قرار دارند، لذا نمیخواهند که عملیات کنند.

7 - چهل و یک سال دیگر:

یک جنرال انگلیسی گفته است که نیروهای انگلیس تا ۲۰۵۰ در افغانستان باقی خواهند ماند، جان کری هم در مصاحبه ای گفته است که خوب است غایله افغانستان ختم گردد و نیروهای امریکایی از افغانستان خارج و نیروی کوچکی در آن باقی بماند. همچنان گفته شد که نیروهای کولمبیایی نیز به افغانستان خواهند آمد و مرحله دوم آن در ۲۰۱۲ وارد افغانستان خواهند شد. تمام اینها نشان میدهد که آمدن غربی ها به افغانستان سر درازی دارد و ممکن نیست به زودی ختم گردد. به این خاطر مردم باور دارند که امریکایی ها و انگلیسی ها قطعاً خواهان ختم جنگ در افغانستان نیستند ، چون در آنصورت تمسکی برای ماندن نخواهند داشت.